

РЕШЕНИЕ

№ 78

гр. С. , 22.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – С. в публично заседание на двадесет и четвърти март,
през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мирослав С. Христов

при участието на секретаря Г. Н.
като разгледа докладваното от Мирослав С. Христов Административно
наказателно дело № 20213420200114 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. във връзка с чл.84 от ЗАНН.

Жалбоподателят ”ТИ БИ АЙ БАНК” ЕАД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр.С., район „Л.“, ул.“Д. Х.“ № 52-54, представлявано от Н.Г.С., ЕГН * и А.Ч.Д., ЕГН ** обжалва наказателно постановление № **/ 07.12.2020г. на Директора на Регионална дирекция за областите Варна, Д., Шумен, Разград, Търговище и С. на КЗП, упълномощен от Председателя на КЗП, с което му е било наложено административно наказание-имуществена санкция в размер на 3 000 / три хиляди/ лева за извършено нарушение по чл.10а, ал.2 от Закона за потребителския кредит /ЗПК/. Изтъква доводи за незаконосъобразност, необоснованост и неправилност при издаването на акта и НП.

Ответникът – РД на Комисия за защита на потребителите- Варна, надлежно уведомен, не се явява представител, не изпраща проц.представител, депозира писмено становище по делото.

Жалбоподателя ”ТИ БИ АЙ БАНК” ЕАД, надлежно уведомен, не се явява представител, депозира писмено становище по делото, не изпраща процесуален представител. Моли съда да отмени изцяло обжалваното от тях НП като незаконосъобразно, като излага доводи в тази насока.

С оглед обективното изясняване на фактическата обстановка по делото съда разпита в качеството на свидетел актосъставителя К. Т. Б., който даде своите показания

добросъвестно и съда ги приобщи като доказателствени средства към делото. Свидетелят по акта И. Д. М., редовно призована, не се яви в съдебно заседание, като по данни на нейния колега- св.Б. към момента на заседанието същата се намира в болнично заведение. Въпреки редовното призоваване и неявяване на свидетеля по акта М., съда счете, че няма пречки да разгледа делото, тъй като фактическата обстановка би могла да бъде изяснена и само с разпита на актосъставителя от една страна, а от друга- нарушението е установено по официални документи, поради което и разпита на свидетеля по акта не е наложителен, като следва да се има предвид, че жалбоподателя не оспорва процедурата по съставяне и връчване на акта, а обжалва НП по същество.

Отделно от това и въпреки надлежното уведомяване и неявяване на процесуални представители от страна на АНО и жалбоподателя, съда счете, че няма пречки да разгледа делото по същество, тъй като и от двете страни в процеса са депозиран писмени становища в които същите заявяват, че не възразяват да се даде ход на делото в тяхно отсъствие и излагат доводите си в подкрепа на тезите си.

Съдът, като прецени представените по делото доказателства и като обсъди доводите на жалбоподателя и административно-наказващия орган, прие за установено следното:

При направена проверка на 27.08.2020г. в гр.С., ул.“Д.“ № 74, в обект- офис „Ти Би ай Банк“ ЕАД било установено, че в обекта се извършвало търговска банкова дейност и обслужвал клиенти в тази насока. Проверката била извършена по повод постъпила жалба с вх.№ **/ 18.08.2020г. относно сключен между „Ти Би ай Банк“ ЕАД на 13.01.2020г. договор за потребителски кредит № **.

С КП № К-2664927/ 25.08.2020г. е било изискано търговецът да представи документи по случая. На 02.09.2020г. документите, представени от търговеца и са приети с ППД № К-0112795. При проверката на същите се установило, че на 13.01.2020г. между „Ти Би Ай Банк“ ЕАД и подалият сигнала е бил сключен договор за потребителски кредит – **, като общия размер на кредита бил 7071,67 лева и включвал усвоен потребителски кредит в размер на 5000,00 лева, застрахователна премия в размер на 1313,99 лева и такса оценка на риска в размер на 757,68 лева. Таксата за оценка на риска се събираща само от одобрените за предоставяне на потребителски кредит потребители, докато от неодобрените такава не се събираща. Таксата е била включена в общия размер на кредитата като процент от същия и размерът □ вариал в зависимост от размера на поискания и усвоен потребителски кредит. Дължимата сума за таксата е била разпределена във вноските на погасителния план за целия срок на договора и се олихвявала. Според изводите, направени от св.Б.- актосъставител в настоящето административно-наказателно производство, описаните обстоятелства разгледани поотделно и в тяхната съвкупност и взаимовръзка сочели по категоричен и недвусмислен начин за пряката обвързаност на таксата за оценка на риска с действията по усвояване и управление на кредита, което обуславяло нейната незаконосъобразност.

Извода на АНО бил, че въз основа на събраните доказателства по категоричен начин

се доказвало, че „Ти Би Ай Банк“ ЕАД е нарушила разпоредбата на чл.10а, ал.2 от Закона за потребителския кредит. За констатираното нарушение на жалбоподателят бил съставен акт за установяване на административно нарушение, който бил връчен лично на упълномощеното лице. Срещу АУАН-ът са били направени възражения, които били отхвърлени от АНО. В последствие, въз основа на този акт било изготвено и връчено обжалваното от жалбоподателят наказателно постановление.

При така установеното от фактическа страна съдът намира жалбата за допустима, тъй като е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН от процесуално легитимна страна.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

АУАН № **/ 09.09.2020г. и обжалваното НП № **/ 07.12.2020г. са издадени в съответствие на процесуалните правила: Деянието за което е била ангажирана административно-наказателната отговорност на жалбоподателят е било квалифицирано по чл.10а, ал.2 от Закона за потребителския кредит.

Жалбоподателят и АНО излагат съображенията си, въз основа на които настоящия съдебен състав счита следното:

По същество разпоредбата на чл.10а, ал.2 от Закона за потребителския кредит гласи, че „Кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита”.

Видно от приложените по делото доказателства и събраните в хода на съдебното производство гласни доказателствени средства е, че при проверката, осъществена на посочената по-горе дата от контролните органи на КЗП нарушението е безспорно установено. В конкретния случай от данните по делото, безспорно се установява, че е налице нарушаване на горните задължения на търговеца. Безспорно установено по делото е, че „Ти Би Ай Банк“ ЕАД е кредитна институция, извършваща дейност по отпускане на кредити със средства, които са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Институцията има и качеството на „кредитор“ по смисъла на чл.9, ал.4 от Закона за потребителския кредит / ЗПК /, съобразно който „Кредитор е всяко физическо или юридическо лице, което предоставя или обещава да предостави потребителски кредит в рамките на своята професионална или търговска дейност“. Съгласно нормата на чл.10а, ал.1 от ЗПК кредиторът може да събира от потребителя такси и комисионни за допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, но същите са ограничени от ал.2 на същия член, тъй като такива не могат да бъдат изисквани за действия, свързани с усвояването и управлението на кредита.

В настоящия случай по отношение на процесния договор за потребителски кредит № ** е изисквано от потребителя заплащане на „такса оценка на риска“ в размер на 757,68 лева. А дали тази такса попада в приложното поле на нормата на чл.10а, ал.2 от ЗПК следва да се

прецени въз основа на факта, че същата е за действия по усвояване и управление на кредита, които съобразно текста от закона кредиторът не може да изисква за заплащане от потребителя. В случая настоящия съдебен състав счита, че предвидената такса е свързана с процедурата по усвояване на кредита и влиза в пряка колизия с повелителната норма на чл.10а, ал.2 от ЗПК. Таксата е заплатена от кредитополучателя като е удържана от размера на кредита след неговото отпускане, което навежда на довода, че това е такса за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Таксата се събирала и заплащала само от потребители на които е бил отпуснат кредит, което от своя страна отново навежда на довода, че това е такса за усвояване и управление на кредита.

Нормата на чл.10а, ал.2 от ЗПК намира приложение по изричното разпореждане на закона, поради което потребителя не дължи такса за действия, свързани с управлението на кредита. Понятието „управление на кредита“ не е нормативно дефинирано, но изхождайки от общоприетия му смисъл и целта на закона, както и от основното право на банката по договора за кредит, настоящия съдебен състав счита, че то следва да се приема като дейност, извършвана от банката по фактическото реализиране на задължението по договора за кредит, дейност по осчетоводяване и събиране на вземането и събиране на информация за движението на сумите по сметката на кредитополучателя, проследяване на постъпленията и други подобни дейности, свързани с обслужването на задълженията и събирането на вземането. Понятието „такса“ е безспорно уредено и представлява сума, чието заплащане се дължи във връзка с предоставяне на услуга. Имайки предвид изложеното по-горе следва да се приеме, че „таксата за оценка на риска“ се явява и такава по управление на кредита, без значение как е наименувана от търговеца.

В допълнение към изложените по-горе доводи следва да се има предвид и, че оценката на кредитоспособността на потребителите за което действие по същество се изисква заплащането на процесната такса е законово задължение на кредитора, уредено в нормата на чл.16 от ЗПК и не може да бъде третирано като допълнителна услуга по смисъла на чл.10а, ал.1 от ЗПК. Същевременно начисляването и събирането на подобна такса противоречи на принципите, залегнали в чл.2 от ЗПК относно защита на потребителите чрез създаването на равноправни условия за получаване на потребителски кредити, както и насърчаването на отговорното поведение и търговската добросъвестност на кредиторите.

Посочената по-горе клауза от договора за потребителски кредит носи и всички белези на неравноправна по смисъла на [чл. 143 от ЗПК](#), тъй като нарушава изискването за добросъвестност и създава значително неравновесие между правата и задълженията на страните по договора. Разпоредбата на посочения текст дефинира като неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, всяка уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. В текстовете на [чл. 143, т. 1, т. 18 от ЗЗП](#) са изброени възможни проявни форми на неравноправни клаузи, като по аргумент от [т. 19 на чл. 143 от ЗПК](#) изброяването е примерно, а не изчерпателно.

Констатираното противоречие с приложимите разпоредби на ЗПК е основание коментираната по – горе клауза да се приеме за нищожна като неравноправна. Според разпоредбата на [чл. 10а, ал. 2 от ЗПК](#), кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита. Действията по събиране на задължението, дори и след забава по тях, са такива по управление на кредита. Следователно уговарянето на бъдещите разходи във фиксиран размер, събиран по силата на самия договор и въвеждането на отделна такса за същата дейност несъмнено придава на клаузата неустоечен характер и предполага неоснователно обогатяване на кредитора и заобикаляне на забраната на [чл. 33 от ЗПК](#).

От изложеното по-горе следва да се приеме за установено по несъмнен и категоричен начин извършването на нарушението, визирано в АУАН и НП, като наведените оплаквания за необоснованост, неправилност и незаконосъобразност на атакуваното НП са неоснователни.

За неизпълнение на разпоредбите на чл.10а, ал.2 от ЗПК, санкционната разпоредба на чл.45, ал.1 от ЗПК предвижда имуществена санкция за едноличните търговци и юридическите лица в размер от 3000 до 8000 лева. Съдът намира, че по отношение на това деяние административно-наказващият орган правилно е издирил приложимия закон, като правилно е квалифицирал нарушението и го е санкционирал съобразно санкционната норма на чл.45, ал.1 от ЗПК.

С оглед на изложеното, настоящия съдебен състав счита, че в издаденото НП административно- наказващият орган законосъобразно и правилно е отразил констатациите от акта, като е съобразил, че деянието се инкорпорира в посочената правна норма. Административно-наказващият орган е описал административното нарушение, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, на база на които е ангажирал административно - наказателната отговорност на дружеството.

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган и в срока по чл.34, ал.3 от ЗАНН. АУАН също е издаден в сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН и от компетентно лице. АУАН и НП съдържат всички реквизити, изискуеми по чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Нарушението е описано от фактическа и от правна страна като са посочени всички елементи от състава му, както и всички факти, относими към съставомерните елементи, вкл. дата и място на нарушението. Поради това, настоящия съдебен състав счита, че то е индивидуализирано в степен, позволяваща на търговеца да разбере в какво се изразява и срещу какво да се защитава.

Не е налице и основание за приложението на нормата на чл.28 от ЗАНН, тъй като ЗПК охранява особен вид обществени отношения, като има за цел опазване интересите на потребителите и недопускане на въвеждането им в заблуждение. Нарушението е на просто извършване, формално, поради което и не е необходимо да са настъпили вредни последици от деянието. С оглед характера на охраняваните обществени отношения и заложената от

законодателя безусловна защита при упражняване правото на информация на потребителите, то нормата на чл.28 от ЗАНН е неприложима, като в това отношение АНО е действал законосъобразно преценявайки, че не са налице предпоставките за приложението на нормата на чл.28 от ЗАНН.

Според чл.63, ал.3 от ЗАНН в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). Според чл.143, ал.3 от АПК, когато съдът отхвърли оспорването или подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. С оглед крайния изход на спора и направеното от пълномощника на въззиваемата страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като взе предвид фактическата и правната сложност на случая, съдът прецени, че жалбоподателят следва да бъде осъден на основание чл.63, ал.3 от ЗАНН във вр. с чл.143 от АПК да заплати на КЗП-РД-Варна юрисконсултско възнаграждение в размер на 120 (сто и двадесет) лева, определено съгласно чл.144 от АПК във вр. с чл.78, ал.8 от ГПК вр. с чл.37, ал.1 от ЗПП и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, Районен съд- С.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА *изцяло* Наказателно постановление № **/ 07.12.2020г. на Директора на РД за областите Варна, Д., Шумен, Разград, Търговище и С. към КЗП, издадено въз основа на АУАН № **/ 09.09.2020г., с което на основание чл.45, ал.1 от Закона за потребителския кредит е наложено административно наказание- „имуществена санкция” в размер на 3 000 / три хиляди / лева на ”ТИ БИ АЙ БАНК” ЕАД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр.С., район „Л.“, ул.“Д. Х.“ № 52-54, представлявано от Н.Г.С., ЕГН * и А.Ч.Д., ЕГН ** за извършено административно нарушение по чл.10а, ал.2 от Закона за потребителския кредит като **законосъобразно, обосновано, доказано и правилно.**

ОСЪЖДА ”ТИ БИ АЙ БАНК” ЕАД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление гр.С., район „Л.“, ул.“Д. Х.“ № 52-54, представлявано от Н.Г.С., ЕГН * и А.Ч.Д., ЕГН ** **да заплати** на РД за областите Варна, Д., Шумен, Разград, Търговище и С. към КЗП юрисконсултско възнаграждение в размер на 120 (сто и двадесет) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в четиринадесет дневен срок пред Административен съд-С., считано от датата на съобщаването му.

Съдия при Районен съд – С.: _____